

Balgmenighedsmedlemmer, hvilket jo slet ikke var det, man havde tænkt paa ved dette Stykke af Paragrafen, saa vilde han udtale sig derom, og med Hensyn til den Del af hans Foredrag, der nu kom, vil jeg, hvis han vil modtage Ros fra min Side, sige, at det var saa varmt, at jeg godt kan begribe, at han i sin Lovprisning af Balgmenighederne og sin Overbevisning om Vigtigheden af at lade Balgmenighedsmedlemmerne faae denne Ret — at han netop ved denne Varme maatte kunne vinde Mange for sin Mening. Men idet jeg lovpriser Varmen, vil jeg rigtignok med stor Bestemthed fra min Side sige, at, dersom Foredraget havde sit Fortrin i Varme, saa manglode det ganske vist helt igjennem Fortrinet af en rigtig, sand Logik. Efterat den ærede Rigsdagsmand saaledes havde talt med stor Varme om Balgmenighederne, med en Varme, som jeg fuldkommen deler — jeg bemærkede allerede ved at indlede Behandlingen af mit Ændringsforslag, at Ingen i høiere Grad end jeg kan sætte Pris paa Balgmenighederne — begyndte han at tage Sagen fra en anden Side; thi saa viste han, at man netop ved at forkaste mit Ændringsforslag vilde bevirke, at der ikke kom saa mange Balgmenigheder. Hvad nu Meningen har været dermed, skal jeg ikke nærmere gaa ind paa, men naar den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at der ogsaa der var Noget, jeg havde overset i Loven af 5te Mai 1868, nemlig den Bestemmelse, at de Grundlæggende for en Menighed skulde være 20 Fædre osv., da skal jeg bemærke, at jeg ikke har overset, at denne Bestemmelse kun vedkommer Grundlæggelsen og derimod ikke de øvrige Balgmenigheder, men skjøndt jeg skræktes for at bruge det Udtryk „overse“, fordi det kunde se ud, som om jeg vilde gjøre Gjengjæld ved at sige, at den ærede Rigsdagsmand en enkelt Gang har overset Noget, saa vil jeg dog tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Loven af 15de Mai 1868 netop ikke betegner de grundlæggende, men dem alle som Balgmenighedsmedlemmer og siger, at denne Menighed skal betragtes som et Led af Følgekirken. Det er dette Led

af Følgekirken, det er denne Menighed, det er denne særegne Afdeling af Følgekirken, som man skal sørge for ikke igjennem denne Lov kommer til at rives løs paa den Maade, at det hele Grundlag for Balgmenighedsloven og Bestemmelserne deri forrykkes. Den ærede Ordfører bemærkede nylig, at der derved ikke sker nogen Forandring i Balgmenighedsloven, men dertil svarer jeg: Jo, der sker en Forandring i § 4, thi, naar denne Paragraf i Loven af 15de Mai 1868 bestemmer, at Kirkeministeren fastsætter, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Balgmenighedsmedlemmernes Brug af deres Sogns Kirke og Kirkegaard, saa er det en Bestemmelse, som Balgmenighedsloven indeholder, og som ligefrem omslodes ved at optage en saadan Bestemmelse her. Men nu skal jeg ikke føie et Ord til, hvad jeg har sagt, hvoraf det vil være klart, at man angriber Balgmenighedsloven og lægger Hindring i Veien for dens yderligere Forhandling ved at optage en saadan Bestemmelse. Naade med Hensyn til dette Ændringsforslag og med Hensyn til det andet, hvorpaa jeg ikke nærmere skal gaa ind, har man sagt til mig: Hvorfor i al Verden har Du ikke stillet Ændringsforslag, som kunde bringe os til at være enige med Dig; men jeg vil spørge: Hvorfra skulde denne Forpligtelse for mig til at stille Ændringsforslag komme? Man skulde stille Underændringsforslag til sit eget Forslag, naar man mente, at man paa denne Maade kunde undgaa en Vedtagelse af mine Forslag, som jeg ganske sikkert gjør Regning paa. Med Hensyn til mit Forslag om de færreste Forhold vil det høie Thing maaſte let indse, at det vilde medtage en overordentlig lang Tid og blive særdeles vidløftigt, naar jeg skulde imødegaa de specielle Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte imod mit Forslag om ikke at lade Loven gjælde for Færøerne, som jeg haaber at have begrundet tilstrækkelig. Jeg skal kun gjøre den Bemærkning — og derved gjentager jeg i Grunden, hvad den høitagtede Kultusminister idag har sagt — at man kan tiltræde dette Forslag uden mindste Fare, thi Følgen deraf er alene, at Loven i alt Fald inden føie